

Lea také nestrká svůj jazyk do mraveniště, jako to dělá mravenečník.

Ale pravda je, že svůj jazyk rozkmitala takovou rychlostí, že by jí mohl závidět i ten mravenečník tříprstý i ten hřivnatý, kteří kmitají jazykem stopadesátkrát za minutu.

„RR. RRR. Rrrr.“

Zadrnčelo to kuchyní. Hrnečky s kávou poskočily na stole.

„RRR RRRRrrrrrrRRrrR.“

V koupelně se nadzvedly páčky a voda tekla do umyvadla a vany.

„Holka, rrrraději přřřestaň,“ babičce Lídě se jazyk rozdrnčel také.
„Netáhne odněkud? Jakoby se tu zvedal vítrrrrr,“ zadrnčela
i babička Jana.

Ale jak by mohla Lea přestat, když se jí konečně podařilo
tak krásné R místo toho otravného L? To bylo pořád „neříkej
tlamvaj, řekni tramvaj, neříkej tlaktol, řekni traktor, neříkej
tlubka, řekni trubka“ a tak dál. A stejně, jazyk si drnčel
o patro o sto šest.

„RRRRRRRRRRRRRRRRRRRRrrrrrrrrrrRRRRRRRRrrrrrrrrrrrr
rrrrRRRRRRRRrrrrrrrrrrrrRrRRRRRRrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr
RRrRRRRRRrrrRrRrRrRrrrrrrRRrrrrrrrr.“

R drnčelo a točilo se po kuchyni, proletělo ložnicí do koupelny
a do předsíně a do Leina pokoje.

A křach, z oken vyletělo sklo. A prásk, zvedla se střecha.
A frrr, vznesly se babičky ze židlí a rovnou dírou po střeše
až nad les. Lea samozřejmě letěla za nimi.

„Hlavně teď nepřestávej. Když už jsme nahoře, podíváme se, jak to vypadá seshorrra,“ zadrnčela babička Jana. „To je krrrrrrrrrrrása! Letíme jako ptáci!“

A tak Lea drrrnčí RRRRRRRRRRRRRRRRRRR, přidává a ubírá podle toho, jak se vznášejí nebo klesají. V Březiněvsi a v Dolních Chabrech, ve Zdíbech i v Čakovicích všichni koukají po tom vrtulníku, co dělá takový randál.

